



„Visas dvasinės kultūros procesas yra skirtas pakeisti gyvos būtybės širdį, jos amžiną santykį kaip pavaldaus tarno su Aukščiausiu Viešpačiu, nes tai yra jos amžina konstitucinė padėtis. Taigi progresuojant atsidavimo tarnystei pasireiškia pokyčių širdyje pasekmės: palaipsnis atsiskyrimas nuo materialaus jutiminio pasitenkinimo, sukeliama klaidingo viešpatavimo pasaulyje jausmo; ir padidėjęs dėmesys atliekant meilės tarnystę Viešpačiui.“ Śrīmad-Bhagavat am 2.3.24

Širdies transformacijos metu, jūs tampate abejingas materialiam pasitenkinimui, ir prisirišate

prie atsidavimo tarnystės Krišnai.

Mano brangūs atsidavusieji, jūs galite lengvai pakeisti savo išorę – savo plaukų stilių, savo drabužius ir kalbą, bet tai nepadaro žmogaus atsidavusiu. Atsidavęs yra tas, kuris pakeitė savo širdį. Niekuomet nenusiminkite, nesupykite ar nepradėkite ieškoti trūkumų, kai matote, kad atsidavęs neįvaldė šio meno. Mūsų didelė patirtis sako, kad atsidavusieji prisijungia prie mūsų judėjimo, suvilioti nuostabiais pažadais Krišnos sąmonėje, jie pasilieka kurį laiką, bet jų širdis iš tikrųjų nepasikeičia. Kai tik atsiranda galimybė materialiam gyvenimui, jie čiumpa ją su džiaugsmu. Mes turime daugybę pavyzdžių asmenybių, bandžusių sekti celibato taisyklėmis. Aš čia pagalvoju apie Origeną, Bažnyčios tėvą. Jis negalėjo pakeisti savo troškimų ir galiausiai pasiėmęs peilį jis suluošino save, iškastravo save. Aš nematau, kad jis po to surado ramybę, kadangi troškimai gimsta ne fizinėje kūno dalyse. Jie gimsta, kaip jau išmokome, širdyje. Mes matėme daugybę, daugybę žmonių iš įvairių tradicijų, kovojančių prieš tai, ir ši kova taip pat vyksta mūsų judėjime. Atsidavusieji trokšta būti kažkuo, bet troškimai tokie stiprūs nepakeistoje širdyje, kad jie pabaigia situacijose, kurių jie norėjo išvengti, kai pradėjo. Širdies troškimai yra labai, labai stiprūs. Transformuoti širdį nėra kažkas labai lengvo silpnam protui ir silpnai širdžiai.